

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

4 май 1993 година *

Национални разпоредби, предназначени да насърчават разпространението на национални филми

По дело C-17/92

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Tribunal Supremo с предмет преюдициално запитване по делото, висящо пред този съд между

Federación de Distribuidores Cinematográficos (Fedicine)

и

Испанската държава,

подпомагана от **Unión de Productores de Cine y Televisión,**

встъпила страна,

относно тълкуване на член 30 - 36, 59 и 92 от Договора за ЕИО, на Директива 63/607/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1963 г., за прилагане по отношение на филмовата индустрия на разпоредбите на Общата програма за премахване на ограниченията пред свободното предоставяне на услуги (ОВ 1963 г.159, стр. 2661), на Втора директива 65/264/ЕИО на Съвета от 13 май 1965 г. за прилагане спрямо филмовата индустрия на разпоредбите на Общата програма за премахване на ограниченията пред свободното предоставяне на услуги (ОВ1965 г., 85, стр. 1437) и на Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ),

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател на състав, г-н R. Joliet, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н F. Grévisse и г-н D.A.O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взе предвид писмените становища, представени от името на:

- Federación de Distribuidores Cinematográficos, от г-н Manuel Lanchares Larre, Procurador de los Tribunales, и адв. Manuel Villar Arregui, от адвокатската колегия на Мадрид;

* Език на производството: испански.

- Испанското правителство, от г-н Alberto José Navarro González, генерален директор на правното и институционално сътрудничество в Общността, и г-жа Gloria Calvo Díaz, Abogado del Estado, явяващи се в качеството си на представители,

- Комисията на Европейските общности, от г-н Pieter Van Nuffel и г-н Daniel Calleja от нейната правната служба, явяващи се в качеството на представители,

като взе предвид доклада на съдията докладчик,

след като съгласно член 104, параграф 4 от Процедурния правилник взе решение да не изслушва устните становища на страните, и

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебно заседание на 18 февруари 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 12 декември 1991 г., постъпило в Съда на 22 януари 1992 г., Tribunal Supremo, Sala Tercera de lo Contencioso-Administrativo (Върховен съд, трети състав за спорни административни производства, наричан по-нататък „Tribunal Supremo“), е отнесъл до Съда преюдициален въпрос по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на разпоредбите на Договора с цел определяне на съвместимостта на общностното право с националните разпоредби, според които предоставянето на лицензия за дублиране на филми от трети страни с цел разпространението им в Испания във версия, дублирана на един от официалните езици на Испания, зависи от предварително договорно задължение от страна на разпространителя, който е подал молба за придобиване на лицензия за правото да разпространява испански филми.

2. Този въпрос възниква в хода на административно производство, заведено от Federación de Distribuidores Cinematográficos (наричана по-нататък „Fedicine“), сдружение, учредено съгласно испанското законодателство, за отмяна на един член от Real Decreto Legislativo 1257/1986 от 13 юни 1986 г., издаден, за да адаптира Закона от 27 април 1946 г. и Закон 3/1980 от 10 януари 1980 г. към разпоредбите на правото на Общността с цел влизане в сила на нормите, съдържащи се в Разрешителния закон от 27 декември 1986 г. (Boletín Oficial del Estado 153 от 27 юни 1986 г., стр. 23427), (наричан по-нататък „Real Decreto Legislativo“).

3. Този единствен член, който влиза в сила на 1 юли 1986 г., гласи следното:

„1. Законно учредени предприятия за разпространение могат свободно да разпространяват филми, произведени в Общността.

2. Въпросните предприятия също имат право на максимум четири лицензии за дублиране на филми с произход от трети държави на един от официалните езици на Испания за всеки испански филм, за който те докажат, че са сключили договор за разпространение при следните условия:

а) първата лицензия е предоставена, когато Instituto de Cinematografía y de las Artes Audiovisuales (Институт за кино и аудиовизуално изкуство) е бил уведомен за започването на снимки на испански филм, за който разпространителят, подал молба за

лицензията, предварително е подписал договор. Тази лицензия се отменя автоматично, ако филмът не се представи за одобрение в срок от 200 дни, след като са започнали снимките. Институтът за кино и аудиовизуално изкуство може да удължи този срок, ако заинтересованите лица изтъкнат приемливо основание за това;

б) втората, третата и четвъртата лицензии се предоставят, когато се докаже, че въпросният филм е реализирал общи приходи от съответно 30, 60 и 100 милиона ESP.

3. Разпространението на дублираната версия на филма с произход от трета държава изисква предварително предоставяне на лицензия с тази цел.”

4. Fedicine твърди пред националния съд, че Real Decreto Legislativo е протекционистка, ограничителна и дискриминационна мярка, която противоречи на членове 30 - 36, 59 и 92 от Договора за ЕИО, на Директива 63/607/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1963 г., за прилагане по отношение на филмовата индустрия разпоредбите на Общата програма за премахване на ограниченията пред свободното предоставяне на услуги (ОВ 1963 г.159, стр. 2661, наричана по-нататък „Общата програма”), на Втора директива 65/264/ЕИО на Съвета от 13 май 1965 г. относно прилагането по отношение на филмовата индустрия на разпоредбите на Общата програма за премахване на ограниченията пред свободното предоставяне на услуги (ОВ 1965 г., 85, стр. 1437, стр. 1437, наричана по-нататък „Втората директива”) и Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ).

5. Tribunal Supremo застъпва становището, че като пред него е поставен проблем, който засяга тълкуването на правото на Общността и този проблем е поставен пред първа и последна инстанция, той е задължен да отнесе въпроса до Съда за преюдициално тълкуване.

6. Въпросът е формулиран по следния начин:

„Съвместима ли е с правото на Общността мярка, която поставя условие за предоставянето на лицензия за дублиране на филми от държави, които не са членки, с цел разпространяването им в Испания, което условие се състои в наличието на предварително договорно задължение от страна на разпространителя, който е подал молба за разрешението, да разпространява испански филм?”

7. Прави се позоваване на доклада на съдията докладчик за пълно отчитане на фактите, процедурата и писмените становища на страните, които се споменават или обсъждат тук, само доколкото е необходимо с оглед изготвяне мотивите на Съда.

8. Уместно е да се изтъкне в началото, че в контекста на член 177 от Договора за ЕИО Съдът няма юрисдикция да се произнася по тълкуването на разпоредби или актове от националното законодателство или за тяхното съответствие с правото на Общността. От друга страна, той може да предостави на националния съд решение за тълкуване на правото на Общността, с което да даде възможност на последния да разреши правен спор, висящ пред него. От преписката може да бъде установено, че с въпроса, който националният съд е изпратил на Съда, националният съд се опитва да установи дали правилата на Договора, които са във връзка със свободното предоставяне на услуги и свободното движение на стоки, трябва да се тълкуват като изключващи възможността да съществуват национални разпоредби, които запазват предоставянето на лицензии за дублиране на филми от трети страни на един от официалните национални езици само за разпространители, които се задължават да разпространяват национални филми.

Приложими разпоредби от правото на Общността

9. На първо място, уместно е да се определи кои разпоредби от Договора са свързани с разпространението на филми.

10. От Решението от 6 октомври 1982 г. по дело Coditel (262/81, Recueil, стр. 3381, точка 11), следва, че използването на филми в кино или по телевизия означава, че авторът може да постави условие публичното излъчване на работата му да става с негово разрешение и че търговското ползване на филми с такива средства, които включват предоставянето на лицензии за представяне, е дейност, която попада в сферата на свободното предоставяне на услуги.

11. Тази услуга по-специално е такава, която продуцентите на филми предоставят на разпространителите, като им позволяват да правят копия от техни филми и да организират публични представяния с тези копия. Когато продуцентите и разпространителите не са установени в една и съща държава-членка, тази услуга е с трансграничен характер. На последно място, тъй като на общо основание разпространителите изплащат на продуцентите част от техните постъпления, тази услуга е предвидена за плащане по смисъла на член 60 от Договора.

12. Следователно, проблемите, поставени от националния съд, трябва да се разглеждат от гледна точка на член 59 от Договора.

Свободното предоставяне на услуги

13. По отношение на член 59, Съдът е последователен в становището си (вж. по-специално Решенията от 25 юли 1991 г. по дело Collectieve Antennevoorziening Gouda, точка 10, C-288/89, Recueil, стр. I-4007, и по дело Комисия/Нидерландия, точка 14, C-353/89, Recueil, стр. I-4069), че свободното предоставяне на услуги е свързано с премахването на всякаква дискриминация срещу лице, предоставящо услуги, на основание неговата националност или обстоятелството, че той е установен в държава-членка, различна от тази, където ще се предоставя услугата.

14. В тази връзка, следва да се изтъкне, че като свързва предоставянето на лицензии за дублиране на филми от трети страни със снимането и разпространението на испански филми, Real Decreto Legislativo дава предимство на продуцентите на такива филми в сравнение с продуценти със седалище в други държави-членки, които искат да разпространяват своите филми в Испания.

15. От информацията, предоставена от Комисията, става ясно, че предпочитанието на испанската публика, що се отнася до кино, в основни линии е за филми от трети страни, и по-специално такива от Съединените американски щати, когато са дублирани на един от официалните езици на Испания. От друга страна, Real Decreto Legislativo свързва предоставянето на лицензии за дублиране на такива филми със задължението да се разпространяват испански филми. По този начин той дава преференциално третиране на продуценти на национални филми, в сравнение с продуценти, установени в други държави-членки, тъй като първите имат гаранция, че техните филми ще бъдат разпространени и те ще получат съответни приходи, докато втората група зависят изцяло от избора на испанските разпространители. Следователно това задължение има за резултат защита на предприятия, които произвеждат испански филми и по същата причина поставя предприятия от същия вид, но със седалище в друга държава-членка, в по-неблагоприятно положение. Тъй като по този начин продуцентите на филми от

други държави-членки са лишени от предимствата, предоставени на продуцентите на испански филми, това ограничение е с дискриминационен характер.

16. Както Съдът е изтъкнал в своето Решение от 26 април 1988 г. по дело *Bond van Adverteerder* (352/85, *Recueil*, стр. 2085, точки 32 - 34) и Решение от 25 юли 1991 г. по дело *Collectieve Antennevoorziening Gouda* (точка 10) и по дело Комисия/Нидерландия (точка 15), посочени по-горе, национални разпоредби, които не са приложими за услуги, без разлика от техния произход, са съвместими с правото на Общността, само ако те могат да попаднат в обсега на изразена дерогация, като тази съгласно член 56 от Договора, за която се отнася член 66. От тези решения може също така да се види, че цели с икономически характер не могат да представляват основание, свързано с обществена политика, по смисъла на този член.

17. Няма съмнение, че *Real Decreto Legislativo* преследва такава икономическа цел, тъй като чрез опита да гарантира разпространението на голям брой национални филми, той успява да осигури достатъчно постъпления за продуцентите на тези филми.

18. От друга страна, испанското правителство оспорва, че *Real Decreto Legislativo* преследва културна цел, а именно защита на националната филмова индустрия.

19. Този аргумент не може да бъде уважен.

20. Освен обстоятелството, че културната политика не е едно от основанията, определени в член 56, важно е да се отбележи, че *Real Decreto Legislativo* насърчава разпространението на национални филми без оглед тяхното съдържание или качество.

21. При тези обстоятелства, връзката между предоставянето на лицензия за дублиране на филми от трети страни и разпространението на национални филми има цел с изцяло икономически характер, което не представлява основание, свързано с обществената политика по смисъла на член 56 от Договора.

22. Отговорът на въпроса на националния съд следователно трябва да гласи, че разпоредбите на Договора, които се отнасят до свободното предоставяне на услуги, трябва да се тълкуват като изключващи възможността за национални разпоредби, които запазват предоставянето на лицензии за дублиране на филми от трети страни на един от официалните национални езици за разпространители, които се задължават да разпространяват национални филми.

По съдебните разноски

23. Разноските, направени от испанското правителство и Комисията на Европейските общности, представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в процеса, висящ пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (пети състав),

като се произнася по въпроса, отправен от *Tribunal Supremo* с Определение от 12 декември 1991 г., реши:

Разпоредбите на Договора, отнасящи се до свободното предоставяне на услуги, трябва да се тълкуват като изключващи възможността за национални разпоредби, които запазват предоставянето на лицензии за дублиране на филми от трети страни на един от официалните национални езици за разпространители, които се задължават да разпространяват национални филми.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 май 1993 година.

Подписи